

Diferența între ispășire și împăcare

... sau ambele înseamnă același lucru?

Autor: Stephan Isenberg

Versete călăuzitoare: Romani 5.10; 1 Ioan 2.2; Ioan 1.29; Leviticul 16

Introducere

În ultimul timp, subiectul ispășirii și al împăcării a fost discutat ici și colo. Ca să fiu sincer, până de curând acesta era și pentru mine un subiect despre care nu aș fi putut scrie prea multe. Dar apoi am fost atras în discuții ici și colo, așa că a trebuit să mă ocup de acest subiect. Și sunt foarte bucuros că am fost mai mult sau mai puțin forțat să fac aceasta, pentru că este un subiect mareț, care te face să realizezi din nou starea de pierzare din care ne-a salvat Domnul Isus. Însă nu intenționez să fac un studiu detaliat al noțiunilor *ispășire* și *împăcare*, ci doresc doar să arăt că aceste două noțiuni sunt foarte diferite. Dorința mea este să abordez acest subiect cât mai concis și mai clar posibil.

În toate discuțiile, am observat că termenii *ispășire* și *împăcare* au fost folosiți aproape ca sinonime. În cazul meu personal, am descoperit că până acum nici eu nu făcusem o diferențiere clară. Dar trebuia să existe o diferență, pentru că la urma urmei sunt două cuvinte complet diferite - nu numai în germană, ci și în greacă.

S-ar putea ca termenii *justificare* (*îndreptățire*), *răscumpărare*, *iertare*, *împăcare* și *ispășire* să fie puși toți într-o oală, și există cu siguranță unele suprapuneri, dar ceea ce este specific în cazul *justificării* este că vina noastră a fost anulată pe o bază legitimă. Acum stăm în fața lui Dumnezeu nu numai ca iertați, ci și ca neprihăniți (drepti). *Răscumpărarea* are de-a face, în esență, cu eliberarea din robie. *Iertarea* ne aduce conștientizarea faptului că păcatele noastre au fost înlăturate, astfel încât să putem ajunge să cunoaștem inima lui Dumnezeu pentru noi. Așadar, trebuiau să existe anumite aspecte esențiale asociate cu cuvântul *ispășire* sau *împăcare*. Aș dori să vă trimit la articolele excelente pe care le-am publicat deja, care pot oferi o introducere mai profundă în acest subiect.

Pe tema împăcării, vezi:

www.soundwords.de/t87484.html și în limba română <https://www.soundwords.de/ro/impacare-t87484.html>

Pe tema ispășirii, a se vedea:

www.soundwords.de/t87483.html și în limba română <https://www.soundwords.de/ro/ispasire-t87483.html?Languages=RO>

Mai întâi, un scurt principiu călăuzitor:

Împăcarea și *ispășirea* nu sunt același lucru. *Împăcarea* este consecința *ispășirii*. Cele două cuvinte sunt dependente reciproc, dar nu au nicio relație lingvistică în limba greacă. Aceasta este important deoarece, așa cum am spus, adesea pur și simplu nu se face o distincție clară și aceste cuvinte sunt folosite aproape ca sinonime.

Împăcarea

Împăcarea în Noul Testament înseamnă înainte de toate: întoarcerea unei persoane / a lumii / a tuturor lucrurilor de la o alienare / vrăjmășie / o stare nepotrivită pentru Dumnezeu la o stare potrivită pentru Dumnezeu în prezența Sa. În cadrul *împăcării* nu este vorba în primul rând de păcatele care ne separă de Dumnezeu, cât de atitudinea noastră, care trebuie să fie schimbată, respectiv reînnoită. Mă gândesc la următoarele pasaje biblice:

Romani 5.10: Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui.

Efeseni 2.16: ... și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia.

Coloseni 1.20,21:... și, prin El, să împace toate cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat ...

Romani 11.15: Pentru că, dacă lepădarea lor este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?

Prin urmare, *împăcarea* se referă la o înstrăinare sau vrăjmășie care trebuia anulată. Această înstrăinare a început odată cu căderea în păcat. Adam s-a înstrăinat de Dumnezeu, astfel încât chiar s-a ascuns și Dumnezeu a trebuit să-l caute (Dumnezeu a spus: „Adam, unde ești?”).

Cine avea nevoie să fie împăcat?

În acest context, aș dori să subliniez următorul punct important (pe care nu vreau să-l tratez în detaliu acum): este extraordinar faptul că nu Dumnezeu a fost cel care a trebuit să fie împăcat, ci că „omul”, „lumea” sau chiar „toate lucrurile” vor fi împăcate. Desigur, tocmai păcatele oamenilor au fost cele care au provocat despărțirea dintre Dumnezeu și om. Nu era nimic de corectat din partea lui Dumnezeu; omul era cel care trebuia corectat, împăcat și adus înapoi din înstrăinare. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, deoarece din partea Sa exista doar dragoste, în timp ce din partea omului exista vrăjmășie și înstrăinare. Hristos a venit acum să caute și să salveze ce era pierdut. Hristos a fost în această lume în această atitudine de împăcare. Acesta este mesajul puternic al Evangheliei – mulțumire fie adusă lui Dumnezeu!

Cu regret, însă, nu toți oamenii au acceptat oferta de împăcare a lui Dumnezeu; Hristos a fost dat afară din lume, s-a spus: Nu Te vrem, și a fost ridicat de pe pământ pe cruce, și astfel lumea nu a fost împăcată. Dar acum vine miracolul măreț: Dumnezeu folosește tocmai *aceasta* pentru a pune baza pentru ca indivizii care vin la El prin pocăință și credință să fie împăcați într-un mod legitim, tocmai prin „sângele crucii Sale” și „moartea Fiului Său”.

Ispășirea

Ispășirea este - așa cum am spus - nu numai un cuvânt diferit în textul de bază, dar are și un sens complet diferit decât împăcarea. Cuvântul *ispășire* sau *a ispăși* apare în Noul Testament în următoarele pasaje:

Evrei 2.17: De aceea, trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un mare preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face *ispășire* pentru păcatele poporului;

1 Ioan 2.2: ... și El este *ispășire* pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

1 Ioan 4.10: În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca *ispășire* pentru păcatele noastre.

Luca 18.13: Și vameșul, stând la distanță, nu voia nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept, spunând: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»
[Se poate traduce și: „Fă ispășire pentru mine, păcătosul”].

În consecință, păcatele sunt ispășite (îndepărtate). Oamenii sunt *împăcați* - se întorc din înstrăinare și vrăjmășie - dar păcatele sunt *ispășite* (*îndepărtate*); deși putem vedea, de asemenea, din Luca 18.13 că păcătosul are nevoie de ispășire - deci nu putem separa acestea complet. Prin faptul că jertfa de ispășire a fost adusă, aceasta a devenit baza pentru ca Dumnezeu să poată avea părtașie cu omul, deoarece Dumnezeu nu poate avea părtașie cu păcătosul în păcatele sale.

Hristos a ispășit păcatele celor care vor crede într-o zi în El. (Aceasta este analizat în detaliu în articolele menționate mai sus.) Dacă Hristos ar fi ispășit (luat) păcatele *lumii* respectiv *ale tuturor* oamenilor, așa cum se crede adesea, atunci aceasta ar însemna că nimeni nu ar trebui să piară. Pentru că, dacă toate păcatele au fost cu adevărat ispășite (luate), de ce ar mai merge cineva în pierzare? Cuvântul lui Dumnezeu, pe de altă parte, spune destul de clar în Ioan 8.24: „V-am spus deci că *veți muri în păcatele voastre*; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, *veți muri în păcatele voastre*”. Nu se poate spune mai clar decât așa. Cineva ar putea argumenta că Hristos a ispășit toate păcatele (ale unei persoane necredincioase), dar că persoana respectivă este pierdută pentru că nu a crezut. Ei bine, s-ar putea argumenta în acest fel, dar pare destul de artificial: De ce ar fi ispășit Hristos *toate* păcatele (ale acestei persoane), cu excepția acestui singur păcat al necredinței?

Dacă Hristos ar fi ispășit cu adevărat păcatele tuturor oamenilor, ar exista doar două consecințe: Fie cineva devine un adept al împăcării generale, fie Îi impută lui Dumnezeu ceva nedrept. Pentru că, dacă Hristos ar fi ispășit (luat) toate păcatele tuturor oamenilor, de ce Dumnezeu îi pedepsește pe acești oameni aruncându-i în iad? De ce atunci El judecă păcatele de două ori? O dată în Hristos și o dată când persoana care moare necredincioasă? Pentru că, în conformitate cu Apocalipsa 20, omul este judecat în funcție de faptele sale. De ce această judecată în funcție de faptele omului, dacă Hristos a ispășit deja păcatele?

Însă, ispășirea are și un alt punct esențial, care este adesea uitat. Există trei pasaje biblice principale în Noul Testament care descriu acest punct. Aceste pasaje sunt:

1 Ioan 2.2: ... și El este *ispășire* pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Ioan 1.29: A doua zi, el L-a văzut pe Isus venind la el și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”

Evrei 9.26:... fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.

Ispășirea are un alt aspect în raport cu lumea, respectiv în raport cu Dumnezeu și cu păcatul care este în lume. Acest aspect este, de asemenea, strâns legat de curățirea de păcat, după cum putem vedea din Leviticul 16.16.

Ispășirea nu înseamnă doar că păcatele noastre au fost ispășite. Ispășirea înseamnă, de asemenea, că Dumnezeu a trebuit să fie glorificat și satisfăcut pe deplin în ceea ce privește păcatul care se află în lume. Întreaga creație geme sub consecințele căderii omului în păcat (a se vedea Romani 8). Nu numai păcatele oamenilor trebuiau să fie ispășite, dar trebuia să se facă ispășire și pentru principiul păcatului, care a intrat în această lume. Hristos a pus temelia pentru aceasta, astfel încât păcatul să fie, de asemenea, desființat din această lume în viitor, așa cum se spune în epistola către Evrei (Evrei 9.26: „Dar acum ... S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”) sau în Evanghelia după Ioan (Ioan 1.29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”).

Așadar, trebuia să se facă ispășire pentru păcate. În același mod, însă, această ispășire trebuia făcută și pentru ca Dumnezeu să fie *satisfăcut* cu privire la păcatul care era în lume (inclusiv păcatele oamenilor). Chiar dacă Hristos a purtat *ca Locșitor* doar păcatele celor care aveau să-L accepte într-o zi, Dumnezeu trebuia să fie glorificat cu privire la tot păcatul și consecințele acestuia. Dumnezeu a fost dezonorat în această lume prin păcat și, pentru a restabili această onoare, ispășirea a fost la fel de necesară.

Acestea sunt cele două aspecte, pe care trebuie să le luăm în considerare atunci când vine vorba de ispășire. Aceasta - pentru a aplica aceasta din punct de vedere tipologic - merge mână în mână cu interpretarea mării Zile a Ispășirii, asupra căreia dorim să reflectăm acum.

Cei doi țapi din marea Zi a Ispășirii

Leviticul 16.7-10: Și să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea DOMNULUI, înaintea intrării cortului întâlnirii. Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: *un sorț pentru DOMNUL și celălalt sorț pentru Azazel*. Și Aaron să înfățișeze țapul pe care a căzut sorțul pentru DOMNUL și să-l aducă jertfă pentru păcat. Și țapul pe care a căzut sorțul pentru Azazel să fie pus viu înaintea DOMNULUI *pentru a face ispășire cu el*, pentru a-l trimite ca Azazel, în pustiu.

Leviticul 16.21: Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu [Azazel] și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta.

Acești doi țapi sunt cele două laturi, cele două aspecte ale ispășirii.

1. Un țap este îndreptat spre DOMNUL: *satisfacerea lui Dumnezeu*.
2. Celălalt țap este îndreptat către păcatele poporului lui Dumnezeu: *substituirea*.

Dumnezeu a avut nevoie de ispășire, pentru a fi satisfăcut în ceea ce privește păcatul și păcatele; omul a avut nevoie de ispășire pentru păcatele sale (iar această ispășire este partea tuturor celor care cred).

- Satisfacerea este generală.
- Substituirea este limitată.

Gânduri finale

Odată ce s-a luat acest punct în inimă, nu mai sunt dificultăți cu versetul:

1 Ioan 2.2: ... și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Aceasta înseamnă că:

1. Hristos a ispășit păcatele „noastre” (și anume, păcatele celor care cred) („ca să înlăture *păcatele* noastre”; 1 Ioan 3.5)
2. Hristos a făcut ispășire, de asemenea, pentru întreaga lume (care „ridică păcatul lumii”; Ioan 1.29), astfel încât Dumnezeu poate acum să iasă și să cheme pe *toți* oamenii prin slujitorii săi: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). De asemenea, se spune: „Pentru că atât de mult *a iubit Dumnezeu lumea...*” - El poate face aceasta pentru că Hristos a făcut ispășire și pentru întreaga lume.

În ciuda tuturor dificultăților, pe care le aduce cu sine acest subiect, și poate chiar a unor întrebări fără răspuns, este totuși un fapt extraordinar și ar trebui să ne facă cu adevărat să stăm liniștiți înaintea marelui nostru Dumnezeu și a Domnului nostru, care a realizat o lucrare de o asemenea amploare pe Golgota. Cea mai mare înstrăinare imaginabilă, cea mai mare vrăjmășie posibilă au fost depășite prin sângele Domnului. Mai mult, Dumnezeu ne-a adus mai aproape de inima Sa decât a fost Adam vreodată cu El. Așadar, prin lucrarea Domnului am primit mult mai mult decât a pierdut Adam în paradis. Aceasta este cu adevărat har!

Tradus de la: [Der Unterschied zwischen Sühnung und Versöhnung](#).